

בית הכנסת "אהבת התורה - איש מצליח"
רחוב הרב עוזיאל 43 ב"ב.

בית נאמן

יום ראשון ט' בשבט התשס"ז, יום ראשון כ"ו בטבת התשע"א

נושאי השיעור:

שיעורו של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

ניתן לשמוע את שיעורי של מרן זצוק"ל בערוץ קול ברמה או ב'קו בית נאמן': 079-9270505

רבנו רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל

ביאורים ופירושים נחמדים ומתוקים בפרשת השבוע

אבי הישיבה רבי רחמים חי חויתה הכהן זצוק"ל

א. ¹הערב יש לנו אזכרה של מורנו ורבנו אבי הישיבה רבי רחמים חי חויתה הכהן, צריכים לדבר עליו, אפילו שעושים לו הילולא גדולה.² הרב ע"ה לא חי הרבה שנים, חי חמשים ושמונה שנים. ורוב הימים שלו היו יסורים. בגיל ארבעים פלוס עברו עליו יסורים וצרות. מי שיקרא את הדברים שכתב על עצמו בדרך שיר (אני הוספתי בהם קצת הגהות, ונדפס ב"כתר כהונה". [נשוב נדפס מדויק ומונה בספרו של רבנו "מגדולי ישראל" ח"ב עמ' תכ"ח], יראה איך כל כך סבל. אתם יודעים מה הרב עובדיה (שיחיה) אמר עליו? "לא ראיתי רב שהתווכח עם רבי רחמים חי חויתה הכהן, והוא צודק. תמיד רבי רחמים שלכם צודק". תמיד. כל הוכחותיו שלו בישיבה עבדי וספרים אחרים, תמיד הוא צודק. יש לו עיון טוב, ויש לו הבנה ישרה כזאת. (יש בו הרבה ראשי תיבות, אם הספרים היו מסודרים בלי ראשי תיבות היו כפולים, והיו מבינים אותם עוד יותר). אבל היה לו כזה שכל זך, כזאת הבנה ישרה.

הוא יאכל וישמח

ב. אבא ע"ה מספר סיפורים קטנים כשלמד אצלו גמרא. פעם למדו מסכת ביצה (אבא היה אז בהתחלה [של הלימוד שלו], אולי בגיל אחת עשרה, משהו כזה), וכתוב שם (דף ל"ח ע"ב) למה מים ומלח בטלים לגבי העיסה. אמר חכם אחד משום שהעיסה היא רוב, אז מים ומלח בטלים לה. אז הקשו לו, אם ככה מי שנתערב לו קב חטין בעשר קבין של חבירו הוא יאכל וישמח - "יאכל הלה וחד". רש"י אומר: "יאכל הלה וחד". וישמח בדבר שלא עמל בו". מה רוצה רש"י, מה הוקשה לרש"י שכתב "לא עמל בו"? כבר אמרנו [בגמרא שזה לא שלו], למה רש"י כתב את זה? גאון גדול כמו רבי ברוך אפשטיין מחבר תורה תמימה הביא את זה פעמיים או שלש (תוספת ברכה ח"ה עמ' 312, ברוך שאמר על ההגדה עמ' מ"ה, מקור ברוך חלק מבוא עמ' 644) ולא הבין את זה, אומר דבר שאדם לא עמל בו, יש לו בו שמחה. אבל למה רש"י כתב את זה? אלא הוקשה לרש"י, הרי יש לו עשרה קבין, ונתערב לו קב אחד של חבירו, מה השמחה הגדולה בקב הזה? אתה יש לך פי עשרה! אמר רש"י אתה יודע למה אני שמח, כי על העשרה אלה

1. דרשה זו הינה חציה השני של דרשתו של מרן רבנו הגדול זצ"ל הכ"מ בישיבתנו הקדושה - ישיבה קטנה, ביום ראשון ט' בשבט התשס"ז. חציה הראשון סביב הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ג ה"ב). ונדפסה בעלון מספר 485 (ויצא תשפ"ו), ואת חציה השני שבה מדבר רבנו על מרן רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל אנחנו מדפיסים בשבוע זה שבו יחול יום פקודת שנתו. זכותם של רבותינו תגן בעדנו, ובעד הבאים להילולא השנתי של מורנו הרב מוהר"ן הנערצת על ידי מוסדות "חכמת רחמים" ביום שלישי הקרוב. אכ"ה. המערכת.

2. פעם כשהייתי בריא הייתי הולך אליה, פעם פעמיים הלכתי. היו מדברים, ואיזה רעש היה... יש כאלה שבאים שם בשביל לאכול רבע עוף... זה מה שהם באים. אחר כך קונים ספר, עושים ברכות, והרב ידבר וידבר "וידבר אל העצים ואל האבנים" (ע"פ מ"א ה' י"ג)... אני זוכר דרשה אחת שאמר רבי נסים [כהן, רבה של שרשרת] ע"ה, דרשה מאד יפה, אבל כמה הבינו אותה? כתוב: "ויקח משה את עצמות יוסף" (שמות י"ג, י"ט). אמר, "עצמות יוסף" הכוונה העצמות של יוסף, את זה משה רבנו לקח, את המוסר שלומדים ממנו. כשאתה בא להילולא של הרב במושב ברכיה, תלמד ממה שהרב היה עושה. כל שנה באים אליי או ארבעת אלפים אני לא זוכר, כמה באים ומטים אוזן ללמוד מהרב!?

טרחתי בהם, והנה אני מקבל קב אחד שלא טרחתי בו, אז יש לי בו שמחה. את זה לימד אותנו רש"י, כל מלה שלו פנינים. להתבונן. להבין. להשכיל. לדעת.

ג'רבה, אי שבו השעון עצר מלכת...

ג. ג'רבה, היא היתה אי סגור. אתם יודעים מה זה ג'רבה? אי שבו השעון עצר מלכת... מי שרוצה לראות כלים של אבותינו של חכמי התלמוד, רוצה לראות כדים מחרס ובקבוקים³ - לך לג'רבה. אתה רוצה לראות "שתיתא" (כרכות דף ל"ח ע"א) - לך לג'רבה. כל המאכלים שם, הכל כמו לפני אלפיים שנה. והאי הזה היה סגור, היהודים חיו פה וחיו שם, אלפיים שנה בלי להכיר שום דבר, בלי להכיר מה קורה בעולם. העולם לא יודע מהם, והם לא יודעים מהעולם... איך התורה שמרה על העם הזה כשמתגורר בתוך אי אלפיים שנה, ונשארו בו יהודים. ואיזה יהודים! היה פרופסור אחד שהיה בא לארץ ישראל, וקיבל תשלום מהמדינה על הרצאות שהוא נותן, ויש לו זכות חודש להסתובב כאן בארץ ישראל. כל ההרצאות שלו שבוע-שבועיים, אחר כך הוא טס לג'רבה⁵. שאלו אותו: מה אתה עושה בג'רבה? אמר להם: יש מקום בעולם כמו ג'רבה, שבים שבת כולם שומרי שבת?! ברובע הקטן כולם הולכים שם עם טליתות, והעברים רואים אותם, ואף אחד לא זורק עליהם אבנים. "כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'" (ישעיה ס"א ט'). "זרע ברך ה'" ראשי

3. אתם יודעים למה נקרא בקבוק? אתם לא מכירים את הבקבוק האמת, הוא היה עשוי מחרס. ככה כתוב בירמיה (י"ט, א') "בקבוק יוצר חרס". הבקבוק היה עשוי מחרס כמו כזו, ובאמצע שלו היו חורים חורים. למה עושים חורים [ולא פתח רחב]? כדי שלא יכנסו שם כל מיני נחשים ופרעושים, אז אלו חורים קטנים שאף אחד לא יכנס. ואולי גם בשביל שלא ידעו שיש פה מים, זה עוד יותר טוב, שלא ידעו אחר כך. וכשאתה שופך, המים עושים 'בק', 'בק', 'בק', לכן נקרא 'בקבוק'... (ככה כתוב בערוך). הבקבוק הזה לא קיים בעולם, הבקבוקים שלנו זכוכית, אין בהם 'בק', 'בק', אין בהם דבר כזה, אין חורים. אתה רוצה לראות בקבוקים כאלה? יש בג'רבה.

4. פעם סיפר רבי שמואל עידאן דבר פלא. יש בג'רבה שתי קהילות - 'חארה כבירה' ו'חארה צגירה' - הרובע הגדול והרובע הקטן, ולא היו מכירים אחד את השני. כמה המרחק ביניהם? ששה ק"מ. ואיך הכירו אחד את השני? יהודי אחד ברובע הגדול רצה להזמין עובדים שיבנו לו עוד חדר. הלך לערבים ואמר להם: אתם מכירים בנאים טובים, אנשים שיוצרים לעבוד, פועלים טובים? אמרו: כן, בעיר הדיג'ת [הרובע הקטן כיום] יש פועלים טובים, לא אמרו שהם יהודים. הזמין אותם, והם לבושים כובע אדום כמו ערבים, לא ניכר בהם כלום. (אולי על הכובע יש איזה סרט שחור וזר לחורבן). הם באו, נתן להם לעבוד, עבדו ועבדו ועבדו, ופתאום הגיעה ארוחת צהריים, צריכים לאכול, נטלו ידיהם. אמר, הם נוטלים ידיהם מפני הלכלוך, משום נקיות. זה לא ניכר. אחרי האוכל ישבו והתחילו לומר דברים בלחש, אמר להם: מה אתם ממלמלים? מה זה? והנה הוא שמע אותם ואומרם "אבינו, רענו, זוננו, פרנסנו". אמר להם: תגידו, אתם יהודים? איפה הייתם? כן, אנחנו יהודים! ששה ק"מ מפרידים ביניהם, "לא ראו איש את אחיו ולא קמו את מתחתיו ששה קילומטרים" (ע"פ שמות י"ג). לא ידעו ולא הכירו, ככה היו במקום סגור.

5. היה הולך לרבי בוגיד [סעדון ע"ה]. הרב הראשי של ג'רבה [ושואל אותו: מה הרב רוצה לעשות פה? והרב אומר לו: תשמע, הערבים רוצים לקחת לנו בית הקברות, ולבנות שמה משהו, אולי תוכל לעשות משהו בחלונות הגבוהים? אומר לו: הרב, אין בעיה, אני הולך מחר לאמריקה לדבר עם הגשרי של תונס, ואני אבטל את זה. וככה עשה, ביטל את זה. היה מאד מעריך את רבי בוגיד.

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
י-ם:	16:30 17:44 18:24	
ת"א:	16:46 17:46 18:20	
חיפה:	16:34 17:44 18:18	
ב"ש:	16:48 17:47 18:22	

תיבות ז'רבה (ג'רבה), מכירים: זה בני הקב"ה, אף אחד לא נוגע בהם לרעה. יש להם בית הכנסת עתיק, באו הגרמנים הארורים רצו לפוצץ אותו, והתפוצצו הם... לפני כמה שנים קרה הדבר הזה.

נתן לתלמידים חיבה לתורה בצורה מיוחדת

ד. במקום כזה גדל מורנו ורבנו, כל מי שלמד אצלו תורה, נתן לו הרב חיבה לתורה בצורה מיוחדת. שבוע שעבר פגשתי את ר' יצחק חורי, זה מורה בתיבות (עכשיו הוא מבוגר, אולי הוא בפנסיה). אמר לי: אני הייתי לומד אצל הרב שעה נוספת, ההורים היו משלמים לי על לימוד פרטי. והוא סיפר לי סיפור שמע מהרב. מה הסיפור? אתם יודעים שלאשכנזים יש 'זהובים', מה הצבע שלהם? אדום. ככה כותבים 'אדומים'. 'אדומים' זה זהוב, מטבע זהב. אז עשיר אחד יש לו זהובים, בא אליו עני ואמר לו: אדוני, 'הלעיטני נא מן האדום האדום הזה' (בראשית כ"ה, ל) - תביא לי זהוב אחד, נתן לו זהוב אחד. אמרת 'מן האדום', מספיק אחד. אמר לו: לא, כתוב 'לא טוב היות האדום לבדו, אעשה לו עזר כנגדו' (שם ב', ח"ג). הרי אצל האשכנזים 'אָדָם' ו'אָדום' אותו דבר... 'לא טוב היות האדום לבדו'. אמר לו 'עזר כנגדו'? בסדר, הוסיף לו מטבע של כסף, עכשיו הוא לא לבדו... אמר לו: לא, כתוב 'לא נתקרה דעתו של אדם [אדם הראשון], עד שמצא בת מינו'... נתן לו עוד אדום, קיבל שני זהובים בחכמה. את זה מספר להם הרב, נותן להם גמרא, ואחר כך נותן להם איזה סיפורים על חכמים, וככה היה מחבב עליהם את התורה.

המרגלית של אאע"ה - הסברה הברורה על יחוד הקב"ה

ה. היה מעשה כשהיה כבר מבוגר בארץ ישראל, בא אליו אחד של העליה מהחילונים האלה, לכבוד הרב הוא שם כיפה, והנה היה צריך כוס מים, היתה שם הבת של הרב (איני יודע מי היא, עכשיו היא כבר בטח סבתא), ואמר לה: אולי תביאי לי כוס מים? הביאה לו כוס מים, אמר לה: 'תודה' ושתה. הרב לא אמר לו 'למה לא בירכת?' אלא אמר לו: למה מגיע לה תודה, בסך הכל מה היא עשתה? אמר לו: אבל היא טרחה, הביאה לי כוס מים, לא מגיע לה תודה? אמר לו: ומי שברא לך את המים, לא מגיע לו תודה? ההוא הבין. תשמע, את התורה אפשר להחזיר אותה בשכל, אפשר להחזיר אותה בטוב טעם. לא צריך במכות, לא צריך בצעקות. התורה כל כך נפלאה, רק שאנחנו לא יודעים להחזיר אותה. זה היה כוחו של אברהם אבינו. כתוב במסכת בבא בתרא (דף ט"ז ע"ב) שהייתה לו מרגלית אחת בצווארו שהיתה מאירה מסוף העולם ועד סופו. מה יעשה אברהם במרגלית? מה זה? הוא אשה שמתקשטת במרגלית? מה זה 'מאירה מסוף העולם ועד סופו', כל מי שהולך רואה את המרגלית המאירה - יהלום מאיר - אצל אברהם אבינו? אז הרשב"א מפרש שם בעין יעקב (סי' ל"ד) שהמרגלית זה 'יחוד הקב"ה'. אברהם אבינו היה מסוגל להסביר לכל אחד, לכל כומר, לכל פרופסור, יהיה טומי לפיד או יהיה אהרן ברק... יהיה מה שלא יהיה, מסביר לו בטוב טעם - אתה חושב שהעולם הזה נברא לבד? אני אוכח לך שאתה לא חושב ככה.

אין דבר באדם ובבריאה כולה שנברא לבטלה

- לפני ארבעים-חמשים שנה הרופאים החליטו שכאשר אדם נולד חותכים לו את הטבור, זה ידוע⁷. וביום השמיני עושים לו ברית. אבל יש לו איזה מעי אחד כזה 'בטלן' בגוף שנקרא 'תוספת'. למה נקרא תוספת? כי הוא נוסף, שום דבר לא עושה⁸... למה הדבר הזה? לא יותר טוב בשעה שנולד נטפל בו, תודה, זה דרך ארץ. היום יודעים שאצל כל החילונים פה לומר 'תודה', 'סליחה', 'בבקשה', זה העיקר. אבל מאחורי הגב יתקע לו סכין... ככה יעשה לו! כלפי חוץ - 'מה שלומך?', 'מזל טוב', 'תאריך ימים'. ומאחורי הגב הולך ומלשין עליו, מעליל עליו, זה גופל כאן זה גופל כן, זה ראש הממשלה, וזה נשיא המדינה, וזה רמטכ"ל. הכל הכל הבלים. אין אהבה באמת, הכל בלוף אחד גדול. 'ואהבת לרעך כמוך' (ויקרא י"ט, י"ח)? איפה שמעו על זה?...
- [מִרְן רַבְנָא זַ"ל שָׁאֵל אֶת הַבְּחוּרִים: אִיפֹה כְּתוּב שְׁחוּתֵכִים אֶת הַטְּבוּר שֶׁל הַיֶּלֶד? וְעַנּוּ הַתְּלָמִידִים: בְּמַסְכַּת שִׁבְתָּ. וְאָמַר לָהֶם מִרְן זַ"ל:] יֵשׁ פֶּסוּק שְׁכָאִשְׁרֵי נִוְלַד הַתִּינוּק חוּתֵכִים לֹא אֶת הַטְּבוּר, זֶה כְּתוּב בַּהֲפֻטָּה שֶׁל פֶּרֶשׁת שְׁמוֹת, שִׁכְחָתָהּ אוֹתָהּ? 'וּמִוְלָדוֹתֶיךָ בְּיוֹם הַוָּלָדָת אוֹתָךְ לֹא כֵרַת שֹׁרֵף' (יחזקאל ט"ז, ד'). וְשֶׁם יֵשׁ שְׁתֵּי מַלְאִכִּים שִׁישׁ בְּהֵם דְּבַר יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, הֲרִי"ש לֹא מִקְבֶּלֶת דָּגֶשׁ. כִּמְהָ רִישִׁי"ן קִבְּלוּ דָגֶשׁ בְּכָל הַתִּנְךְ? אַרְבַּע עֲשָׂרָה, וְכָאן יֵשׁ שְׁתֵּים שְׂבָאוֹ שֶׁלָּא עַל יַד הַשְּׁנִיָּה - 'כֵּרַת' 'שֹׁרֵף' - וְאֵתָם שׁוֹכְחִים! הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת (חולין דף ע"ה ע"ב) 'תרי תמייה מידכר דכירי אינשי'.
- מדי פעם מקבל דלקת פתאום. פעם בליל פסח מישאו קיבל דלקת, לקחו אותו לבית חולים

נחתוך חתך קטן, ניקח את התוספת הקטן הזה ונוריד אותו? ככה חשבו. אחר כך אמרו: לולי היתה תועלת בתוספת, הקב"ה לא היה בורא אותו. היום הרופאים לא עושים את זה, אמרו: אנחנו לא יודעים, יום אחד נדע. הגמרא בסנהדרין אומרת (דף כ"א ע"ב) 'וחמשים איש רצים לפניו' (מלכים-א' א', ה) - נטולי טחול וחוקי כפות רגליים היו. מה זה נטולי טחול? הטחול מכביד, מורידים לו את הטחול מתחיל לרוץ. אז למה נברא הטחול? לא יודעים. חכם אחד אמר, למה כתוב בגמרא (ברכות ס"א ע"ב) 'טחול שוחק', 'שוחק' פירושו משחק בכולם כי הוא לא עושה כלום... הכבד - יש לו מה לעשות. הריאה - יש לה מה לעשות. הלב - יש לו מה לעשות. כל איבר יש לו מה לעשות, והטחול הזה משחק. כולם עובדים והוא בטלן, מסתכל עליהם ומשחק... (אתם יודעים כמה עולה המלה טחול? גן - משחק בתוך הגן כמילד...). סיפר לי ראובן שקלאר (לפני שנים, הוא עובד אצל הרב פירר) שראו עין בעין שהטחול הזה חשוב כל כך. היו חיילים שהורידו להם את הטחול, והם רצו ורצו ורצו, התעייפו ומתו על המקום! הטחול הוא מכביד, ואמר לאדם: 'התעייפת אדוני, תנוח מעט'. הטחול הזה מיותר?! הטחול הזה חשוב! אין דבר באדם ובבריאה כולה שנברא לבטלה, אין דבר כזה. אתם חושבים שזה בא מאילו? ככה אברהם אבינו היה יודע לשכנע, וככה הרב ע"ה היה.

ללמוד לשם שמים וסוף הכבוד לבוא

ז. כולו הייתה חיבה, אני ראיתי אותו בגיל שמונה, אמרתי לו חידוש קטן. אמר לי: איזה יופי, איזה חידוש, תירצת קושיא של 'סבר פנים' - [רבי משה זקן מאזוז. עיין בארים נסי ב"מ דף נ"ה ע"א], חזק וברוך. תשמע, כדאי לך לכתוב חידושים. 'כי נעים כי תשמרם בבטנך' (משלי כ"ב ח"י) ראשי תיבות כתב. וזה בנסיכון, כשאתה כותב חידוש, אתה מציין גמרא - 'במות דף פלוני', 'מציעא דף פלוני', ככה תמיד תזכור שהקטע הזה מופיע בדף פלוני. במקום שאתה תתחיל לשנן 'רבי חנינא סגן הכהנים נמצא בפסחים י"ד', 'פסחים י"ד', 'פסחים י"ד'. ואחר כך אתה אומר: אולי פסחים י"ג, מי אמר י"ד?... אבל כשאתה כותב כמה פעמים, אתה זוכר, רחס"ה זה ודאי דף י"ד. 'חזקיה ורבי אבהו' בדף כ"א ע"ב, ככה צריכים ללמוד. וככה הרב נטע חיבה לתורה, היום לא יודעים לעשות את זה. לכן אתם 'כסא רחמים' הולכים בדרך של מורנו הרב שהישיבה נקראת על שמו. כל אחד ואחד מכם ישתדל שלא יאבד זמנו, שיכתוב, שילמד, בעזרת ה' תהיו 'אריזים גדולים בישראל' (ע"פ שבת דף ק"ח ע"ב), אבל תלמדו לשם שמים, אל תלמדו לשם פרסומת, שיכתבו עליכם כמה שורות במשפחה 'כסא רחמים טשרנוביל'... זה דברים בטלים, כל הפרסומות הבל הבלים. תלמד בפנים וסוף הכבוד לבוא. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

מתי כבר אין זכות בחירה?

ח. ⁹ 'ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה' (שמות י"א). נשאר שלוש מכות, שבע כבר היו בפרשת וארא, ושלש האחרונות בפרשת בא. לכן 'בא' - בגימטריא שלש, שלש מכות אחרונות עכשיו - אל פרעה. ואל תאמר, בשביל מה אני בא אליו, הרי בעבר כל הזמן הוא לא שומע בקולי? לא, זה לא ממנו, 'כי אני הכבדתי את לבו', לולי זה מזמן כבר היה שבור לחלוטין. אני הכבדתי את לבו בשביל לגמור את האותות האלה. ובשביל מה לגמור אותם? הרי מספיק כמה מכות? אלא כדי שבדורות הבאים יספרו 'את אשר התעללתי במצרים' (שם פסוק ב') - את מה ששיחקתי בהם, זה פירוש התעללתי. ככה רש"י אומר: 'שיחקתי בהם. כמו: כי התעללתי ב'. (ככה אומר בלעם לאתון שלו. במדבר כ"ב, כ"ט). אז התעללתי במצרים, נתתי להם מכה. רוצים לחזור בהם? לא נותן להם לחזור, עוד פעם הם מתעקשים. אומר הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ו ה"א) שלפעמים אדם חוטא הרבה מאד, עד שמונעים ממנו לעשות תשובה. הוא רוצה לעשות תשובה, אבל מונעים ממנו כדי שיקבל את העונש. ככה נאמר בסיחון: 'ולא אבה סיחון מלך חשבון העביירו בו - הכוונה בארצו - כי הקשה ה' אלקיך את רוחו ואמץ את לבבו למען תתו בידך כיום הזה' (דברים ב', י). לכאורה אדרבא לא יקשה את לבו? אלא כדי שיקבל סיחון את העונש שלו, הוא היה רשע. ככה יש הרבה מקומות כאלה, הרמב"ם מבאר את זה

דחוף, אין סדר ואין ארבע כוסות. מהר. חתכו והוציאו את התוספת הזה, תירגע, תירגע, את התוספת הזה שמנו בחוץ. 'תוספתא - ברייתא'...
9. שיעור זה בפרשת השבוע נוסר ע"י מרן רבנו הגדול זצ"ל להכ"מ ביום ראשון כ"ו בטבת התשע"א בבית מדרשו. תודתנו נתונה לאת' ישיבתו הקדושה תכ"ץ שממנו נלקחו הדברים ושכמ"ה.

דברי התורה בעלון יהיו לרפואת מרת שולמית ברכה טובה תחיל' בת הרבנית אסתר (חיה) לויזה ע"ה.

לע"נ אבי הישיבה הר"צ רבי בנימין הכהן בן מבירכה זצ"ל

בעברית, היית יכול לדבר אתם¹¹. ככה מספר רבי בוגיד באחד הספרים שלו (עיין בספר דרישת הרחמים עמ' ק"ב). **זוה מה שכתוב: "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך" - תדבר ישר גם לבן וגם לנכד, ולא תספר באזני בנך שהוא יתרגם לבן בנך... אלא תספר להם ישר, תלמד אותם לשון הקודש. כל העולם כולו מבין לשון הקודש¹².**

פרעה אותיות "ארבה"...

י. "ואת אותותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'". כאן הפסוק לא הזכיר מה היא המכה. בכל המקומות כשיש התראה [וכיו"ב], כתוב מפורש מה המכה, כמו: "אנכי נוגף את כל גבולך בצפרדעים" (שמות ז, כ"ז), "ואמרת אל אהרן קח את מטך והשליך לפני פרעה יהי לתנין" (שם ט). תמיד כתוב הכל פשוט והכל ברור, ואילו כאן כתוב רק "בא אל פרעה", איפה כתובה המכה? אז יש זוהר שאומר "בא אל פרעה - דא מכת ארבה" [ועי' שמו"ר י"ג, ד'], זוהי מכת הארבה. איך למדנו כאן את מכת הארבה? אמרו בשם **רבי שמשון מאוסטרופולי** (קראתי

11. בג'רא כולם דברו עברית. **עד היום מכתבים שמגיעים משם, כתובים בעברית צחה יותר ממה שכותבים... לא תמיד**, אבל הרבה פעמים יש דבר כזה, הם לומדים טוב. כי כאן מעוותים את הדיבור מפני הרחוב, איך ברחוב אומרים - 'יושן' אז אומרים 'יושן'. כותבים 'מפרגן'. מה זה 'מפרגן'... ואילו שמה לא ככה, אלא לשון הקודש כמו שצריך.

12. **למה הרמב"ם כתב את חיבורו הגדול [היד החזקה] בלשון הקודש?** מתחילה כתב בערבית, את ספר המצוות הוא כתב בערבית, את פירוש המשנה הוא כתב בערבית, ועוד כמה חיבורים הוא כתב בערבית. אחר כך אמר (באגרתו לחכמי לונגלי) **שהערבית זה "לשון קדר שהקדיר שמשא"**. אין לה ערך. יבוא הספר שלו בצרפת ובאשכנז, לא מבינים אותו. אז מה עשינו? **עבר לכתוב בעברית**. מתחילה היה קשה לו לכתוב, אדם יכול להסתכל בפרקים הראשונים של ספר המדע, ויראה שהרמב"ם מתבטא לא ברור [כלומר ביחס ל], אחר כך, מפרק לפרק יותר ברור, יותר מרווח, איזה יופי, נחת רוח לקרוא. עד שפעם אמר לי רבי אהרן פוייפר ע"ה: אתה יודע למה הרמב"ם לא זכה לחכמת קבלה? אמרתי לו: למה? אמר לי: כי אם הוא היה יודע קבלה, היה כותב אותה בשפה כל כך ברורה שכל אחד היה מבין... ה' לא רוצה שכל אחד יבין קבלה, זה סתרי תורה, לא כל אחד מבין. **הרבה אומרים שהם מבינים, ולא מבינים כלום. רק חושבים שהם מבינים, ולא מבינים מאומה...** לכן אם הרמב"ם היה כותב, היה כותב כל כך פשוט וכל כך ברור, שכל העולם נעשו מקובלים. היום יש הרבה מקובלים, אבל רק אחד מתוך אלף שהוא מבין מה הוא מדבר. לכן מהרמב"ם נמנעה החכמה הזאת, כי השפה שלו מאד בהירה. אז אם כולם היו מדברים בעברית, היינו כולנו מבינים אחד את השני. כתבו באותה תקופה, שאם חכמי צופת למשל ידברו עם הרמב"ם באיזו שפה ידברו? בצרפתית? בערבית? לא, אלא ידברו בעברית. ככה מבינים אחד את השני.

בהלכות תשובה¹⁰. בדרך כלל צריך להיות בחירה, אבל כשאדם עושה הרבה עוונות, אז העונש הוא שמונעים ממנו את הבחירה. הרמב"ם מסביר את זה בהרחבה, והביא כמה דוגמאות, ויש עשרות דוגמאות כאלה בתנ"ך לבד. **אדם לפעמים עשה הרבה עוונות שלא מגיע לו שיהיה לו בחירה, אז נשללת ממנו הבחירה, והוא נשאר רע כדי שיקבל את העונש שלו.** לכן מפרעה מנעו את הבחירה, בחמש מכות הראשונות הוא היה רשע בעצמו, אבל אחרי שהקשה את עצמו אחר כך "ויחזק ה' את לב פרעה" (שמות י', כ'). ככה רש"י אומר (שם ז', ג). נמנעה ממנו הבחירה בחמש מכות האחרונות בגלל שהוא לא היה בסדר, לא מגיעה לו הבחירה.

"באזני בנך ו[באזני] בן בנך"

ט. ומה זה "באזני בנך ובן בנך"? מספר רבי בוגיד **סעדון ע"ה** מעשה. היום בדורנו יש הרבה דברים כאלה, פעם היו משפחות שיושבות מאות שנים באותו מקום, רק אם חס וחלילה קורה איזה גירוש, אז יש גירוש. אבל בדורנו כולנו מטלטלים - נייד, "בני מחוזא דנייד" (גיטין דף י' ע"א). אחד נולד בג'רא ובנו היה אתו שם, אחר כך הבן נסע לפרז, ושם בדור השלישי לא מדברים בערבית, זו בושה. וגם לא מדברים בעברית, זה גם כן לא מתאים, אלא מדברים בצרפתית. פעם אחת שלח הבן לאביו הגר בג'רא: בוא תעשה אתי פסח, יש לי בית מרווח, הכל כשר למהדרין מן המהדרין כמו שאתה רוצה, כל החומרות אני עושה. ואתה יכול להביא אתך מצות מג'רא. אמר לו: בסדר, אני בא. והנה הגיע אליו לביל פסח, רואה נכדים מתוקים, רוצה לדבר אתם, אבל הם לא מבינים. מה יעשה? דיבר אתם בעברית - לא מבינים. מדברים אתו בצרפתית - הוא לא מבין. דיבר אתם בערבית - הם לא מבינים... אז עשה לו מתורגמן, "כי המליץ בינותם" (בראשית מ"ב, ג'), אל תיקרי "בינותם" אלא "הבן שלהם"... הוא אומר לבן כמה סיפורים וכמה חידושים בערבית, והבן מתרגם אותם לצרפתית לנכדים. איזה חיים אלה? אם היית מלמד את הבנים שלך

10. **הלכות תשובה נפלאים, אין כמוהם.** הרמב"ן כותב על הרמב"ם (באגרתו לחכמי צרפת) שכמו הלכות תשובה שלו, לא מצאנו בכל ספרות הגאונים! הלכות תשובה מסודרים וערוכים ונפלאים. וזה נמצא בספר הזה - ספר המדע - שחכמי צרפת רצו לשרוף אותו! והרמב"ן אמר עליו "ממולא בפנינים, [המיוסד בספירים] מבחוץ ומבפנים" (שם).

ברכותיו של מרן רבנו זצוק"ל לרוכשי הכרטיסי ההילולא ושותפי המוסדות

"מצוה להשתתף בהחזקת הישיבה ולקנות כרטיסי-הגולה ולתמוך במוסדות הישיבה, כל אחד לפי כוחו וממונו. וזכות מרן הסבא קדישא זצ"ל **תנן עליכם בבריאות איתנה והצלחה רבה לעולמי עד**"

"וכמה שאדם חורם למוסדות "חכמת רחמים" שהיא על על שמו של מורנו ורבנו הגאון הצדיק רבי רחמים חי חויתה הכהן, **הקב"ה יתן לו כסף כעפר הארץ**"

"כל מי שזקוק לאיזה דבר ברוחניות או בנשמיות, ידליק נר לעילוי נשמתו של רבי חויתה ויתרום לישיבת "חכמת רחמים"

"כל אחד שיוכל לתת כמה שיותר אבל לא יחרוג מן המעשר **לפחות חצי מעשר וקצת יותר תתנו לכאן** כי רבי חויתה עליו השלום היה צדיק יסוד עולם

אורו של מרן ראש הישיבה **רבנו מאיר מאוזזז זצוק"ל מאיר עלינו תמיד**

יבא שיהיה ישר אל חיים ושלום
אשר יין יבא ויחיה (אשר יבא) ויחיה ויחיה
אשר יבא ויחיה ויחיה ויחיה ויחיה ויחיה
אשר יבא ויחיה ויחיה ויחיה ויחיה ויחיה

72 שעות

לחזק את
המוסדות!

להאיר את
האזור!

לקחת צמצמה ל

דלזכות דלז

רב קווי
24 שעות
ביממה

***9105**

נרכישת כרטיסים:

אחרונה

להפיץ את
תורת מרן!

להצטרף
להילולא!

כל השנה כולה!

בזכות זכות וקל

קו המידע להסעות
מכל רחבי הארץ: 03-5090500

או שלחו הודעה
נ: 08-6727523

- "אשרי העם יודעי תרועה". אילו פרעה ועבדיו ידעו לעשות תקיעה ותרועה, אילו ידעו להתפלל אולי היה אחרת, אבל הם רשעים, הם עזי פנים וקשי עורף, לכן מגיע להם ארבה. "אשרי העם יודעי תרועה". **יש פירוש אחר**. בגמרא במגילה (דף כ"ט ע"ב) כתוב שבני מערבא מסקי לאורייתא לתלת שנין - בארץ ישראל לא היו גומרים את התורה כמו שאנחנו גומרים, תוך שנה גומרים את הכל, אלא היו גומרים אותה תוך שלש שנים. הרי בזמנו היו קוראים את התורה בתרגום לארמית, עד היום יש תימנים שקוראים כל פסוק ומתרגמים אותו בבית הכנסת ביום שבת¹⁵, אז במערב - ארץ ישראל, היו מחלקים את התורה לשלש שנים. איך היו מחלקים אותה? לא היינו יודעים, אז שנתגלה שוב פעם אצל התימנים, ואחר כך בעוד כתבי יד, את החלוקה של הסדרים. והיום החלוקה הזאת נמצאת כבר ב'קורן' וב'בריאור', לא בחלוקה הרגילה, אלא יש בצד חלוקה אחרת. (יש שעושים את החלוקה הרגילה בצד שמאל והעתיקה בצד ימין, ויש שעושים הפוך, לא משנה). זה נקרא "סדרים". **בסוף חומש בראשית בספרים של פעם** (בכל הספרים) **תמצא שכתוב: "וסדריו מ"ג"**. מה זה "סדריו מ"ג"? אם החלוקה של הפרקים שלנו, בבראשית יש חמשים פרקים, אם החלוקה של הפרשיות, הם שתיים עשרה. מה זה מ"ג - **"גם ברוך יהיה"**? שאלו את רבי יוסף חיים, והוא כתב על זה מאמר בעוד יוסף חי דרושים (בפתיחה אחרונה - פתיחה הרביעית) שהסדרים זה הסדרים שלהם. **אם אדם יסתכל שמה, יראה שככה כל שלש שנים גומרים את התורה כולה**. בפרשת בא מתחילים שנה חדשה, זאת אומרת ספר בראשית יש בו ארבעים ושלשה סדרים - ארבעים ושלש שבתות, אחר כך יש לך שמות וארא, יש שם בערך שבע סדרים או קצת יותר, בפרשת בא מתחיל ראש השנה. לכן הזהור אומר "אשרי העם יודעי תרועה", עכשיו הגיע ראש השנה לפי החלוקה של בני מערבא¹⁶...

מלחמת המפרץ מן התורה מנין?

יב. "ויבא משה ואהרן אל פרעה, ויאמרו אליו כה אמר ה'... עד מתי מאנת ליענות מפני" (שמות י', ג) - אתה לא רוצה להישבר, אתה עקשן כזה, **"שלח עמי ויעבדוני"**. כל פעם שכתוב "עמי" כתוב "ויעבדוני" ברבים. פעם אחת כתוב "שלח את בני ויעבדני" (ד', כג), "בני" זה יחיד, לכן "ויעבדני". **"כי אם מאן אתה לשלח את עמי, הנני מביא מחר ארבה גבולך"** (שם פסוק ד'). כל הפסוקים האלה נדרשו כמין חומר (עין במסכת קידושין דף כ"ב ע"ב), כשסדא חוסיין ימח שמו

להם: אל תדאג, הארבה עוד לא קיבל הוראה שיעבור מכאן, עוד מעט יקבל את ההוראה... הארבה הגיע, ופתאום שירך את דרכו ועבר למדינה אחרת. אמר להם: **תראו, מתחילה קיבל את ההוראה הראשונה הוא מיהר להגיע, אבל אחרי שנתתם צדקה הוא נגמר והלך. זה כח של תפילה**, לכן "מתריעים על הארבה".

15. ויש שביטלו את המנהג הזה וחבל. זה מנהג טוב מאד. למה אצל התימנים התרגום השתמר הרבה יותר טוב משלנו? [בגלל שהם קוראים אותו בציבור בכל שבוע]. יש לנו הרבה תרגומים משובשים. פעם קניתי ספר חומש מתורגם תרגום של התאג'. היה חכם אחד, שמו **רבי משה בעלאני** זכורנו לברכה (היה גר ברחוב חזון איש 2, ואני גם גרתי תקופה קצרה ברחוב חזון איש 11 או 13, והיינו מתפללים ב"תורה וחיים"), יום אחד אמר לי: יש ספר שני כרכים תאג' עם הערות, עין הקורא, רבי וולף הגדהיים, וכמה דברים שערכתי. הוא עולה חמש מאות שקל (לא שקל חדש, אלא שקל ישן), אבל לך אני עושה אותו ב-400. אמרתי לו: בסדר, אני קונה. קניתי אותו, אבל מה אני עושה בו? חסר תרגום אנכי!... שמיית אותו למעלה למעלה. אבל יום אחד אני קורא פרשת בא "ויעברתי בארץ מצרים כלילת הזה" (שמות י"ב, ב), והתרגום שלה בכל הספרים שלנו: **"ואתגלית בארעא דמצרים"**. לא יכול להיות "ואתגלית", כי "ועברתי" זה לשון עתיד, הרי מדובר בראש חודש ניסן, והקב"ה אומר: "ועברתי בארץ מצרים... והכיתי כל בכור בארץ מצרים... ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים". בראש חודש ניסן ה' אומר למשה שבלי ס"ו בניסן אני אעבור בארץ מצרים. איך יכול להיות "ואתגלית"? בתרגום אין וי' והיפוך, צריך לומר "אתגלית". אבל מה אני אעשה? בכל הספרים כתוב "ואתגלית". לקחתי סולם, הורדתי את זה, וכתוב שם "ואתגלית". **מאז ידעתי את הערך של זה**. זה משהו מיוחד. אז אצל התימנים קוראים תרגום, ופעם בזמן חמשים כולם תרגום. היה פסוק אחד או שנים שלא תרגמו, כמו הפסוק "בצלם אלקים ברא אותם" (בראשית א', ז'). התרגום המקורי לא כמו שכתוב לפנינו, בספרים שלנו התרגום הוא "בצלם אלקים ברא יתיה", הוא לא תרגם את המלים "בצלם אלקים" כדי שלא ישתבשו בהם, אז כשהיו מתרגמים, הפרשה לוקחת במקום חצי שעה - שעה וחצי, עד שיתרגמו ועד שיבינו. וזה אומר: **"אה, לא שמעתי מה אמרת?"** "כן, מה אמרת?"...

16. בימי הרמב"ם היה בית כנסת אחד במצרים שהיו נוהגים עוד על פי החלוקה הזאת, והרמב"ם רמז את זה (בפי"ג מהלכות תפלה ה"א): "ויש מי שמשלים את התורה בשלש שנים, ואינו מנה פשוט". כלומר זה מנהג בודד שבא מארץ ישראל למצרים בזמן הרמב"ם, ובדור שאחריו כבר בטלו את זה. נשאר רק בספרים ובכתבי יד, והיום כבר לא אומרים תרגום. אז בשביל מה לקרוא שליש פרשה? קוראים את כל הפרשה כולה.

בשמו) שבמלה 'פרעה' תחליף את הפ"ה בבי"ת, כי שניהם מ'בזמ"ף בשפתיים, ואת העי"ן תחליף אותה באל"ף, "אחה"ע בגרון. פ"ה ובי"ת אותו מוצא בשפתיים, ועי"ן ואל"ף אותו מוצא בגרון, אז במקום "פרעה" נעשה "בראה", וזה אותיות "ארבה". זה פירוש הפסוק **"בא - אל פרעה"** - תיקח אותיות בא, ותכניס אותם בפרעה במקום המתאים (אל תכניס את הבי"ת במקום פ"ה... והאל"ף במקום זה קשור? אלא הבי"ת במקום פ"ה, והאל"ף במקום עי"ן), וממילא יצא "ארבה", זו מכת הארבה.

"בא אל פרעה" - "אשרי העם יודעי תרועה"

יא. ויש עוד זוהר סתום. הוא אומר שמה (שמות דף ל"ב ע"ב) **רבי יהודה פתח על הפסוק הזה של "בא אל פרעה" - "אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון"** (תהלים פ"ט, ז). מה הקשר לפרשה הזאת? יש בזה שני פירושים. **פירוש אחד** לפי מה שכתוב במסכת תענית (דף י"ט ע"א) שמתריעים על הארבה. כאשר יש ארבה, עושים תקיעות בבית הכנסת - תקיעה תרועה תקיעה - לבטל את המכה הזאת, מתריעים על הארבה כי ארבה זו מכה שאין לה סוף¹³, אבל להתפלל זה אחרת¹⁴. לכן הזהור אומר "בא אל פרעה"

13. הארבה האחרון הגיע לארץ ישראל בשנת תר"ע ומשהו. ויש תיאור חי, נורא ואיום. אמרו מהבוקר התגייסו כל הפועלים בשביל שהארבה הזה לא ישמיד אותם. עשו תופים, עשו חצוצרות, עשו בעיות, עשו צעקות, ושום דבר. הארבה בורח מכאן ובא לכאן. בא לכאן ולכאן, אין מה לעשות, עד שהתיאשו. הארבה גמר את הכל, לא השאיר להם מאומה. ככה זה הארבה. 14. יש סיפור נפלא שפעם הרב האר"י היה עם תלמידיו, היו לומדים תורה בצפת, (קבלה כמובן), ובאמצע הדברים אמר: "ברוך דיין וכי". אמרו לו: מה קרה? אמר להם: עכשיו יש כרוז שיגיע הארבה לצפת, שיחית אותה לגמרי, ולא ישאר כלום. אמרו: מה קרה, מה עשינו? אמר להם: ישנו עני אחד, שמו **רבי יעקב אלטרץ**, שהפרנסה שלו היא שכל יום הוא לוקח כדים, הולך למעינות וממלא אותם מים, הולך לבתים ונותן להם מים, משלמים לו כמה גרושים, ומזה הוא מתפרנס וחי. אבל היום נשברו לו הכדים, ואין לו כסף לקנות כדים חדשים, אז אין לו פרנסה ואין לו מה לאכול היום. והוא יושב בבית ובוכה, אומר: אני רשע יותר מכולם? לכולם יש פרנסה, ואני כל יום על הכתפיים שלי לוקח כדים, נשברו לי הכדים אין לי מה לאכול?! לכן נגזר על הארבה שיחית את הכל, ולא ישאר לעיר הזאת מאומה. עכשיו תשמעו, נאסוף כסף ונלך אליו. כל אחד הביא כסף, ושלח אותו האר"י ביד שני תלמידים, אמר להם: הוא נמצא בבית במקום פלוני. הלכו אליו, וראו איזה בית מט', חרב, עומד ליפול, ועודנו בוכה שם. בוכה ובוכה. אמרו לו: תירגע תירגע, בגללך יבוא ארבה ויאכל את כל התבואה שלנו. קח כסף. בוא אתה רוצה? נביא לך כדים, נביא לך אוכל היום, אל תדאג. **הוא נרגע. אמרו לו: תברך אותו, בריך אותם**. חזרו לאר"י ואמרו לו: עכשיו טיפלנו בו הוא נרגע, הבאנו לו כדים חדשים, הבאנו לו אוכל להיום ולמחר. אמר להם: בסדר, בוא נלמד. הם לומדים והנה הם רואים שהארבה מגיע. אמרו: אז מה עשינו? אמר

בדין תבשיל שרובו יבש ומיעוטו רוטב

הנה ראיתי להראש"ל הגר"י יוסף שליט"א בספר ילקוט יוסף (סי' שי"ח סנה"ל) שכתב שמעיקר הדין הלכה כדעת האומר שכל שרוב התבשיל יבש. "אף שיש בו הרבה רוטב", חשיב כתבשיל יבש שאין בו בישול אחר בישול. ע"ש. וסמך דבריו ע"פ דברי רבנו ירוחם שהובא בב"י א"ח (סי' רנ"ג) שכל שרובו רוטב מצטמק ויפה לו. יש בו איסור בישול. ע"ש. ומנהג למד הילקוף שאם רובו יבש אין בו איסור בישול. כיוצא בזה חזר על דברים אלו בשיעוריו כמה פעמים. והוסיף שכן דעת אביו אביר הירושים מן הרב עובדיה זצ"ל. וכן ראיתי לכמה אנשים יראים ושלמים שנמסכים על דבריו לחכם דגים עם הרבה רוטב לפעודה שלישיית. ולענ"ד יש להשיב כדרכה של תורתנו הקדושה, ומהיכי תיות שילמדנו מין דין כל כך חשוב ועיקרי החלוקה בישול דאולנין בחר הרוב בסי' רנ"ג שיעסק בהלכות שהייה, ולא במקומם העיקרי של הלכות בישול בסי' שי"ח. ומה עוד ששם בסי' שי"ח כתב להדיא התייך מזה (ס"ד) וז"ל: וה"מ שיש בישול אחר בישול כתבשיל ישיש בו מרק, וכ"כ מור נס"ח. ע"ש. ומשמע להדיא שכל שיש בו מרק ואף מעט הוא איסור בישול, וכן הוא בספרא דמה לי שיש רוב יבש, וכן עסקינו בדיני בישול ברוב וברור, ואף מדברי מור נס"ח רנ"ג שכל שיש בו רוטב מצטמק ויפה לו הוא איסור בישול, וכ' רובו יבש ע"מ שיחיה מצטמק ויפה לו, ואח"כ שברור הוא שאם במיעוט רוטב יהיה מוילד רהוי בישול. ועוד בה שמקור דברי ר"ד שהעתיק מן כתוב שיש בו, ואכמ"ל. ובאמת שכן היא דעת מור מן הרב עובדיה זצוק"ל להדיא בספר חזון עובדיה ח"ד (עמ' של"ט) שכל וז"ל: שאם יש 'רוטב מעט' ורובו יבש, על פי רוב הוא מצטמק ורוע לו. "שהתלחוחות המועטות מתאדה ופתיבשות", ולכן ש"ל למור להחיר במיעוט רוטב. ע"כ. הרי שלל לפניך שלא תהיה אלא במעט רוטב שמתבשיל והוא מצטמק ורוע לו, מאחר שכל שמצטמק ורוע לו אין בו איסור בישול. אבל בהרבה רוטב שאינו מתבשיל, לא עלה על דעמו להחיר כהא, שברור דבהא הו' מצטמק ויפה לו. מאחר שישנה בהא לאכל הדג עם רוטב, והו' 'איסור בישול מדאורייתא', וכן ראיתי בספר 'רבנו' בתאריך כה ארץ א' תשס"ג ששאלו את מור זצ"ל לגבי מה שמותר רובו יבש, תאם הכוונה כשיש שיעור אחוז יבש וארבעים אחוז לח, וענה מור זצ"ל: לא זו כוונתי, אלא כוונתי "שיש בו מעט לחלוחית", אבל שיחיה בו מרק לא. עכ"ל. וכן חשיב שוב בתאריך ה' אייר תשס"ו ואמר "שהוה שיעור מועט לא הרבה" ע"ש. וכן ראיתי להראש"ל הגר"י יוסף שליט"א בספרו הלכה ברורה (ס' שי"ח) הלכה פ"ה) שכל לחלק רק כשיש 'רוטב מועט ביותר', וכ' להדיא שכן היא דעת אביו אביר הירושים זצ"ל. ע"ש. ועני' למה"ר הגר"מ לוי זצ"ל במנוחת אהבה ח"ב (פרק י' סעיף מז) ע"ש. ותרוין.

7

היו נכונים ל

ההפילה

לכבוד מרן הסבא קדישא רבי

ועוד הגרלות בונוס יוקרתיות!

ההגרלה הגדולה על 150,000 ₪

בשעה
19:00

בטרקליני הפאר OPA
צומת סילבר אשקלון

יום שלישי ט' שבט
27.1.26

קו המידע להסעות מכל רחבי הארץ: 03-5090500

יום השלישי

הגדולה

רחמים חי חויתה הכהן זיע"א

שולחנות ערוכים כיד המלך

גדולי הזמר המזרחי על במה אחת

או שלחו הודעה
ל: 08-6727523

*9105

רב קווי 24 שעות ביממה

לרכישת
כרטיסים:

אבדה בגימטריא ארבעים ושתיים. **מצרים** זו עירק. והיא אבדה, במשך ארבעים ושתיים יום נחרבה לחלוטין. "וישב את משה ואת אהרן אל פרעה, **ויאמר לכו עבדו**", אבל מי הולך? הוא רצה לעשות סלקציה. אמרו לו: כולם הולכים, **"בנערינו ובזקנינו נלך, בבנינו ובבנותינו, בצאנו ובבקרנו נלך"** (שם פסוק ט'). יש לנו חג! אמר להם: לא, **"כי רעה נגד פניכם"** (שם פסוק י'), אתם חושבים רע, אתם לא מתכוונים לטוב. [ועיין בחומש בית נאמן כאן]. למה כולם הולכים? בשלמא הזקנים ניחא, אבל הקטנים בשביל מה? הם יודעים בכלל לשחוט? סתם יראו? מה זה? אלא **"לכו נא הגברים"**. ומה התכוון פרעה? כמו שעושים היום בסוריה ליהודים. מי שרוצה לצאת מהמדינה, צריך להשאיר עירבון - חלק מהמשפחה צריך להישאר שמה. **"לכו נא הגברים"** - וממילא מוכרחים לחזור בגלל הילדים שלהם, **"כי אותה אתם מבקשים"** - אתם מבקשים עבודה, ומי עושה את עבודת הקרבנות? רק הגדולים. **"ויגרש אותם מאת פני פרעה"** (פסוק י"א) - ולכן קיבל את המכה כרגיל... ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

[לילות].

מרן הגאון ר' רחמים חי חזיתת הכהן זצ"ל

ראב"ד אי ג'רבה (תרס"א - י' שבט תשי"ט)

(מתוך ספרא דבי רב מרן רבנו הגדול זצ"ל - מגדולי ישראל חלק ב')

מגדולי חכמי ג'רבה בדור האחרון, ובין העולים הראשונים מאי ג'רבה לארץ-ישראל לחונן את עפרה. עוד בשנת התשי"ד, בחדש מנחם-אב, עלה ארצה ואוה למושב לו את "מושב ברכיה" על יד אשקלון לרעות את צאן מרעיתו, ומצודתו פרושה על כל ערי הארץ.

מילדותו ניחן בכח זכרון ושקידה מופלאים. כשביקשו אביו ז"ל ללכת לישון בשעה מאוחרת בלילה, היה מכבה את נר-העשית והולך "לישון", ואחרי שישן אביו, חוזר ומדליק את הנר ולומד לאורו בשקידה רבה. למד גמרא אצל הרב ר' דוד - דידו הכהן ז"ל (שעל אודותיו כתבנו למעלה) וכללי הפוסקים וההוראה אצל מורנו הרב ר' כלפון משה הכהן ז"ל (מחבר שו"ת שואל ונשאל ועוד). כבן י"ח נסע לעיר הבירה תונס והוסמך להיות שו"ב, ועוד כמה ידיעות כלליות קלט שם, והיה לו כתב נאה מאד בכתב ספרדי ("אלמעללק") וגם ערבית וצרפתית. חכמי תונס דאז העריכו אותו ואמרו לו בלשון הכתוב (ע"פ איוב מ"ב ה'): "לשמע אוזן שמענוך ועתה עינינו ראתך" (מפי הרב ר' בוגיד סעדון שליט"א). בשנת התר"ף נתמנה לסופר ב"ד, ומשנת תרפ"א - והוא כבן עשרים - התחיל להרביץ תורה לתלמידים, ונטע בלבם אהבה וחשק לכתיבת חידושי תורה ולהעלות אשר הגו והרו רעיונם עלי ספר. כשרונו המזהיר נתגלה בשטח זה, ורבו הקופצים על דלתותיו, אך לא היה מקבל יותר מעשרים וחמשה תלמידים, כדין הגמרא (ב"ב דף כ"א ע"א). על דרכו ושיטתו בלימוד ראה בהקדמת תלמידו מהר"ץ ז"ל לספרו פרחי כהונה על הש"ס (ח"א): "בתחילה היה מציע לנו דקדוקים וקושיות שעלו ברעיונו באותה סוגיא ודורש מאתנו שכל אחד ממנו ימציא תירוץ ותשובה על כך, ולפעמים היה מגיד שיש כאן קושיא ועלינו למצוא אותה, ובזה היתה קנאת סופרים המְרַבֵּה חכמה, והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני. ואחרי שהתרגלנו בזה, היה דורש מאתנו לרשום את הכל עלי גליון וספר, כל אחד כפי ידיעתו והשכלתו, ואת הכל מביאים לפניו והוא מעיר לכל אחד על שגיאותיו ומצווה עליו לתקן... ואחרי שראה שהכל עבר בהצלחה, היה מנסה להאיץ בנו שכל אחד מהכתה יכתוב בכל יום עמוד שלם בחידושי תורה... עד שכמעט השקידה רבתה מאד בין התלמידים, והיינו גוזלים שינה מעינינו גם בלילה, להכין פלפולים וחידושים ללומדם בשיעור... ולא רק בחידושי ש"ס, אלא גם בחידושי פוסקים היה מרגיל אותנו איך לברר ספיקות. בראשית היה מציע לפנינו אחת השאלות שנשאל בהלכה, ומציע לפנינו מראה מקומות של הפוסקים שדיברו בזה... והיה קובע לנו יום לשבוע אשר בו לומדים לפניו מה שביררנו. בתחילה היה לנו קושי

שמות הזוכים בהגרלות הבונוס השבוע
יפורסמו בשבוע הבא

הגרלת בונוס ענקית
14,000 ₪
2 זוכים ע"ס 7,000 ₪

הזוכים בפרס זה יפורקו סכומם למספרות

ז' שבט ראשון
אור לאשה
1500 ₪

ח' שבט שני
אור ושבע
1500 ₪

ט' שבט שלישי
ההיכלא יום
150,000 ₪

הזדרזו ורכשו כעת ותזכו גם אתם בעז"ה בהגרלות הבאות

***9105**

לרכישת כרטיסים:

רב קווי 24 שעות ביממה

או שאלו הודעה: 08-6727523

לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, ואולם ברוב הימים בהערותיו המחכימות... לאט לאט התרגלנו.

בשעה שהיה שקוע בתורה לא הרגיש בעניני עולם-הזה כלל, ואפילו לעת האוכל - שהיו מביאים לו ארוחת צהרים בישיבה בשעת ההפסקה מלימוד התלמידים - היה ראשו ורובו בש"ס ופוסקים, ולא הרגיש כלל מה היה אוכל. (כיו"ב מסופר בספר שרי המאה ח"ב עמוד 179 על הגאון ר' דוד מנווהרדוק ז"ל. ע"ש). פעם, מספרים, טבל ענבים שחורים במלח ואכל, בחושבו שהן זיתים¹. חוש הטעם שלו וכל חושיו וכוחותיו התרכזו באותה שעה במתיקוּת סוגיא עמוקה בש"ס, ומה טעם להבחין אז בין אוכל מתוק למלוח? (וע' אבן עזרא קהלת י"א ז' שכל ההרגשות מקורן במוח. ע"ש²).

בתשרי התרצ"ב נתמנה לדיין באי ג'רבא, וחתם על כמה פסקים ושו"ת עם רבנו מהרמ"ך ז"ל. היה מצטער מאד על שנאלץ להפסיק לימוד התלמידים, לולא שלחצוהו פרנסי העיר לשאת בעול הציבור, ודבריו בזה הנוגעים עד הלב, ראה בשו"ת ישכיל עבדי ח"ב (חח"מ סי' א'). ומאז נתייסר ביסורין קשים ומרים, ועל כלם פטירת בנו יחידו "שלום" בגיל שש שנים (כותב עליו בהקדמת ספרו מנחת כהן: הנה "לשלום" מר לי מר), ותלה בעונש הפסקת הלימוד. בנים לא היו לו כי אם בנות, שאותן השיא לתלמידי חכמים ויראי-שמים.

היה דרשן בחסד עליון, ופייטן נפלא בכתב ובקול, איש שהכל בו. בסוף ימיו נתייסר כט"ו שנים ביסורין קשים ומרים, וחזיר על זה מליצה נפלאה שנדפסה בראש ספרו "כתר כהונה" [ובספר אב הרחמים], שקולה במשקל יתדות ותנועות, כמאה בתים. עיין שם. [המליצה היתה פסקי פסקי, קרעים קרעים, דלת בלי סוגר וסוגר בלי דלת, ופתח ואין סוגר ואין פותח (ישעיה כ"ב כ"ב). ואני בעניי לבקשת מהרכ"ץ ז"ל השלמתיה וניקדתיה ושקלתיה חנם אין כסף. זכרה לי אלהי לטובה].

1. זה שמעת מפי מז"ק ז"ל שראה אותו טובל ענבים במלח כשהיה בביתו ושאל אותו בפליאה: מה כבודו עושה? ואמר לו: חשבתי שהם זיתים... וכיו"ב כתב בבא"ח (שנה ב' פרשת בא אות י"ד) שהיו מניחים מלח על גרגרי רמונים חמוצים למתקם מחמיצות. ע"ש. ואצלנו מניחים סוכר על הרמונים. אבל מצינו בב"מ (דף פ"ט ע"ב) שהיו מטבילים הענבים במלח. ע"ש בפירש"י בד"ה מלח ודאי כענבים וכו' ובש"ע ח"מ (סימן של"ז סעיף י"ב). ועיין רש"י עירובין (דף ג"ד סע"א) שדרך תלמידי חכמים להקפיד על מאכלן דרך גדולה וכבוד. ע"ש. וצ"ע ק.
2. ואולי זה פירוש הכתוב (משלי ה' י"ט) באהבתה תשגה תמיד, שתהיה אוכל ואינך יודע מה אתה אוכל מרוב אהבת וחשק התורה. ועיין בספר ראשית חכמה שער האהבה (סוף פ"ד) וז"ל: וכן שמעתי מהרבה חכמים האחרונים שהיה להם הדבקות הגדול הזה בתורה עד שלא היו מרגישים בדברי העוה"ז כלל, כי כמו שיבטל החושק כל שאר מחשבותיו בהיותו חושק לתשוקתו [לחשוקתו] ותבער בלבו אש אהבתה, עד שיאכל וישתה וישן וכל מחשבותיו בתשוקתו [בחשוקתו], כן צריך שיהיה לאדם אהבת הקב"ה. וציין שם לעובדא דרבא בשבת (דף פ"ח סע"א). ע"ש.

חיבר ספרים רבים: "פרחי כהונה" ג' חלקים על כל הש"ס, "שמחת כהן" שבעה חלקים שאלות ותשובות, "מנחת כהן" ארבעה חלקים על התורה, דרושים וחידושי אגדה, "גרש כרמל" על הלכות גיטין, "תקפו של נס" על מגילת אסתר, "מגיד מראשית" על הגדה של פסח. ועוד כמה מאמרים בירחונים תורניים והגהות בספר בן פורת יוסף, שו"ת אהב משפט, וזולת זה³.

היה זריז מאד בכתיבת מכתבים, ובמשך שלשים שנה (תר"ץ-תשי"ט) היה מתכתב עם תלמידו, אבא זצ"ל, כמעט בכל שבוע, בדברי תורה. כשחלה הפסקה זמנית מיד דאג אבא לשלומו. (וראה בספר "אשכבתיה דרבי" דרוש א' וב' מה שכתב עליו נפלאות).

מעניין, שברוב תשובותיו בספרו "שמחת כהן" (בפרט בחלק א' שראה אור בחייו) לא תמצא את מסקנת ההלכה מבוארת בסוף התשובה. הסיבה לכך, לפי דברי מר אבא זצ"ל, כי לא רצה שיסמכו עליו בהוראה, לקחת רק את "הכלל העולה" בסוף הדברים, אלא מי שראוי לכך ויודע להעמיק חקר במצולות הגמרא והפוסקים, יבין מעצמו את המסקנא אחר עיון בגוף הדברים, כי אז ישקול את הענין בעצמו. זה מעיד על מדת "יראת-הוראה" שהיתה טבועה בו. וכן חניך את תלמידיו, שלא ימהרו להחליט פסק ההלכה בלתי דרוש וחקור בכל חלקי הסותר. מסיבה זו, רוב ספריו ההלכתיים חתומים ונעולים בפני המעיין הבינוני. בדורנו, שכל אחד מתיימר להיות מחבר ופוסק-הלכות, ראוי מאד ומצוה רבה ללקט פסקי הלכותיו מתוך ספריו בלשון קצרה וברורה, והכרעת רבנו ז"ל לאו מילתא זוטרתא היא. [וכבר הופיע הספר "לקוט כהונה" מידי"ן הרה"ג ר' אדיר כהן נר"ו נין ונכד לרבנו, כמה חלקים]. וכן עשה מוהרמ"ך ז"ל בספרי הגאון ר' משה זקן מאזנז"ל שהיו ג' כ"ג נעולים בפני הצבור הרחב, וסיתלם וביררם בספריו "ברית כהונה" ועוד.

כן ראוי לכתוב ספר מקיף על תולדות חכמי ג'רבא ותולדותיו בפרט⁴, בעוד זכרו חי ורענן בקרב אישים המכירים אותו ושוחחו עמו (מעין ספר "פאר הדור" על החזון-איש). ובלי ספק שכרו של הכותב גדול מאד, כי "העוסק במעשה צדיקים כעוסק במעשה מרכבה" כמאמר הבעש"ט זיע"א.

בידינו אוצר רב של מכתבים ממנו ז"ל (שהתכתב עם אבא זצ"ל במשך שנים רבות), מלאים ידיעות מקיפות בכל השטחים, ונקווה

לפרסמן בל"ג לעת מצוא.

3. וכעת נקבצו ובאו כל המאמרים בס' זכרי כהונה ח"ב, ושמחת כהן ח"ח, ושיירי כהונה ושיירי מנחה החדשים. הראל.
4. ולפני כמה שנים יצא הספר אב הרחמים (ב' חלקים) מאת הרה"ג ר' אדיר כהן שליט"א, ובו תולדות רבנו ז"ל. הראל.

הרב ותלמידו

כבן חמש עשרה למד כללי הפסק וההוראה אצל רבנו הראב"ד מקודש מוה"ר ר' כלפון משה הכהן צוק"ל, משיירי כנסת הגדולה ששלחו ה' למחיה בדורות האחרונים, שעשה ותיקן תקנות רבות לטובת העם והצבור, ולא היה איש ממרה את פיהו (ידיעים עד היום אחדים שהמרו את פיהו ולקו בעוורון רח"ל). רבנו מוהרמ"ך המציא שיטה מיוחדת ללמוד דרכי הפסק וההוראה בשנים אחדות שהיו לרשות התלמידים עד גיל עשרים בערך, שאז צריכים להתחתן ולהביא טרף לביתם. שיטתו יעילה מאד ונתנה פירותיה בזמן קצר (עיין במאמר "עץ חיים" שפורסם בראש ספר שו"ת ישיב משה ח"א). וצר מאד שהישיבות כיום לא הולכים בשיטה זו, שהיא חסכונית בזמן ורבת התועלת.

55 כבן שמונה עשרה שנה (בשנת התרע"ט) היה מחסור בשוב"ם בג'רבא, ונסע מוהר"ך לתונס ללמוד מלאכת השו"ב. ביקר בישיבת "חברת

למלאת ארבע-עשרה שנה לפטירת מרן הגאון ר' רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל (י"ד שבט התשי"ט), ושנתיים לפטירת אבא מארי הגה"ק ר' מצליח מאזנז"ל, שנפל חלל בידי מרצחים ערביים ארורים (ביום כ"א בטבת התשל"א), השם יקום דמו אמן. [פורסם באור-תורה חדש שבט התשל"ג ושוב בספר מגדולי ישראל הנז']. כאן הבאנו קטע קצר מהמאמר.

55 בשנת תרס"א זרח כוכב מאיר על שמי ג'רבא, מרן הגאון ר' רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל. עוד בצעירותו הכירו רבותיו כי לגדולות נוצר. שקדן נפלא היה. היה מכבה את הנר בלילה שלא להפריע לאביו ז"ל לישון, וכשיודע ברור שאביו נשתקע בשינה, חוזר ומדליק את הנר ולומד לאורו עד שעה מאוחרת. היה לו פנקס קטן בו רשם מאיזה גיל התחיל ללמוד ומי היו רבותיו (נדפס בראש ספר "שמחת כהן" חלק חמישי).

התלמוד (מיסודו של הרה"ג שלמה דאנה זצ"ל, שנלב"ע בשנת התרע"ג, מחבר ספר שלמי תודה), שהיה מרביץ בה תורה הרה"ג ר' דוד כטורזה זצ"ל.⁵ צוה ר' דוד לתלמידיו: עקבו אחר האורח באיזה ספרים הוא לומד, אם ספרי פוסקים או דרושים וכו', והוא הרגיש בכך (ועיין בספר חסידים סימן רצ"א: אם תחפץ לידע מה בלב זה ומה בלב זה תשים לפניך מיני ספרים, הרי מה שיתכלל ומעיין ויראה בו יותר, אותו לבו חפץ. ע"ש). יום אחד למדו בכתה וגם רבנו ז"ל ישב אתם. הקשה ר' דוד קושיא אחת שנתחבטו התלמידים בתירוצה, ורבנו לחש תשובה לאחד התלמידים שישב בצידו, מיד עמד הלה ונתן תשובה כהלכה. צעק עליו הרב כטורזה ז"ל: זו אינה משלך...

555שהותו בתונס קלט במהירות כתיבה ערבית וצרפתית, וכתב-ידו היה נאה להפליא. בששה חדשים נסמך בתונס לשו"ב עופות ובהמות, ובסמיכתו חתמו הרה"ג ר' דוד כטורזה ור' ישועה אלמאליח, הראב"ד ר' ישראל זיתון והרה"ג ר' משה שתרנג זצ"ל.

555כבן עשרים - התחיל רבנו להרביץ תורה לתלמידים. היה מנהגו שלא לקבל יותר מעשרים וחמשה תלמידים כדין הגמרא, כי ריבוי הכמות בא על חשבון האיכות. והיו הורים שרשמו את ילדיהם אצלו לעתיד, כלומר שיתקבלו ללמוד אצלו בעוד שנה או שנתיים כשיתפנה מקומם. היה לו כשרון מיוחד בהסברת השיעור ובהגברת החשק אצל התלמידים⁶ (עיין בהקדמת מוהר"ק לספר פרחי כהונה ח"א). לימד אותם להעלות חידושים בכתב, ולשונו באיגרות והסכמות והקדמות היתה צחה ומתוקה מדבש, בבקיות עצומה בש"ס ומדרשים ולשון מקרא.⁷ היה מלמד כל יום ששי לתלמידיו כללי חשבון עיבור ולימוד הכתב ביהודית-ספרדית (הנקרא בלשון הרדב"ז בתשובה ח"א סוס"י תקי"ג: "כתב מעאלק". בו כתבו הרמב"ם ומרן ועוד חכמי ספרד הראשונים, ובזמננו הולך ומשתכח בעוה"ר), וכן כתב צרפתית וערבית. הרבה אנשים באו אליו כל יום עש"ק ללמדם חשבון וכתבה. עסק גם בלימוד הקבלה עם חברים מקשיבים, ומה שהיו מתקשים בו היה שולח להגר"ע הדאיה זצ"ל בירושלים, כמבואר בשו"ת דעה והשכל (בסוף ספרו ישיביל עבדי ח"א וח"ב)⁸. השתדל בכל עז לבטל את ענין הגילוח בתער שהתחילו

5. לימים נתמנה לרבראשי לתוניסיה (בשנת התרצ"ד) אחר פטירת הרב ר' יוסף אלגז זצ"ל. הוא חיבר ספר "תנובות שדי" על הלכות טרפות, "עיני דוד" על הלכות גיטין, ועוד כמה שאלות ותשובות מפורזים בספרי חכמי דורו. שמעתי מאמה"ג זצ"ל שבכל יום ש"ק היו לומדים אצלו בחבורה טור וב"י ויש"ע. ואמר שהיה בקי בארבעה טורים עם בית יוסף בעל פה! וראה בספרו "מנחת כהן" על התורה בהפסדת תולדות, שפירש מאמרם ז"ל אם הרב דומה למלאך ה' צבאות וכו', ר"ל שאינו עושה מלאכה אחרת, כמו המלאך שאינו עושה שתי שליחויות. ע"ש. וכן היה אצלו, שכל היום וכל הלילה היה עסוק בלימוד התלמידים. נאה דורש ונאה מקיים.

7. ראה הקדמותיו בספר מנחת כהן ח"א, מגיד דבריו ליעקב, והסכמתו לספר זרע יעקב להרה"ג מהר"ק רב נתיבות, ועוד. וראיתי להדפיס פה מכתב-תנחומין ששלח לאמה"ג זצ"ל מיום ט"ז אדר התש"ה (במות עליו אחי הבכור נ"ע). ידידו ויקריו החו"ש והכולל כמה"ר ר' מצליח מאלז' ה"י. לקול השמועה הרעה נמס כל לב ורפו כל ידים. אהה איך היתה כזאת בוצין בוצין מקטפיה, נקטפ סמדר, ראיתי דמעת העשוקים נקיי כפים. אך עמקו רמו מחשבות רם ונשא נוטה שמים. ואין מי יאמר לו מה תעשה ומה תפעל כי הכל מעשה ידי השמים ושמי השמים. לא נצרכא אלא לקבלינהו בשמחה. ואל מלא רחמים הוא יזכהו לזרע קדש זרע אנשים ובריא מזליהו, מנה אחת אפים. ולא ישמע עוד שוד ושבר בגבולם, וישלח להם ניהומים המנחם ציון בבנין ירושלים. אכ"ר. (וחתים) ע"ה **רחמים חי חיותה בלא"א חנינא הכהן ס"ט**.

8. אחרי חתונת אמה"ג זצ"ל שבא לגור בתונס, לפעמים היה מגיע רבנו לתונס ולומדים ביחד בספרי הקבלה בכל ליל ששי מחצות הלילה עד אור הבוקר. ואז היה בתונס הרב ר' **רפאל גאמי** זצ"ל, בקי עצום בחדרי הקבלה, ושאלות עמוקות שנתקשו בהם המפרשים היה מושיט כלאחר יד. ואעתיק פה קטע ממכתב רבינו לאמה"ג זצ"ל, מיום י"ט חשוון התרצ"א: ומפי הרב דוד עידאן נ"י "מח"ס משכיל לדוד" שמעתי כי יש קו' גדולה בדברי הרב [האר"י] ז"ל ונתחבטו בה גדולי המקובלים בעה"ק תובב"א ובראשם הרה"ג מהר"ש [ר' שאול] הכהן דוויק נר"ו בעל איפה שלמה, ויישובו באופנים שונים. ובבא הרב ר' נסים נחום ז"ל [גביר בעל תשובה מטריפויל-לוב, אשר תמך הרבה ביד ת"ח ומקובלים] לתונס יע"א, אמר לו להרב מהרפ"ג [ר' רפאל גאמי] נ"י הקושיא והיישובים שבה אשר לא נחה דעתו מהם, והוא נר"ו יתיך הישוב תשובה ברורה, ונשתעשע בה הרנ"ג ז"ל הנ"ל, ואמר: זוהי התשובה האמיתית. עד כאן שמעתי מהרד"ע נ"י שראה זאת בעיניו. ואחרי שיש לנו רב גדול כזה אשר לו שם גם בין רבני עיה"ק המפורסמים, למה נשקוט ונחריש ולא נעשה השתדלותנו בזה, אחרי כי הוא נ"י אינו כותב, ואחרי איו"ש [אריכות ימים ושנים] יהיה נגזר וס"ת עמו, באופן שראוי לשים לב לזה וכו'. ע"כ. [ואכן היה אמה"ג זצ"ל פעם

לפרוץ בו אז בג'רבא, ועלתה בידו (ושמעתי ספורים נוראים בזה). רבו מובהק בלמוד הש"ס היה הרב ר' דידו (דוד) הכהן זצ"ל [מחבר הספרים עת דודים, ויברך דוד, ועוד] שהיה מומחה בלימוד התלמידים (מנוחתו כבוד בג'רבא על יד ציון מצבת הראב"א" מקודש ר' כלפון משה הכהן זיע"א). בגדלותו של רבנו ז"ל, היו שניהם עומדים זה מפני זה. ומרגלא בפומיה של ר' דידו הכהן: שנים מתלמידי אני מקנא בהם, הראשון ר' חויתיה כהן שעולה עלי בידיעת הפסק, והשני ר' וזיפה כהן שנהנה מיגיעו וקובע עתים לתורה (הוא בנו הצעיר של הרב שערי ציון על הש"ס, וחותם בהגהותיו שם: **וכ"ה ס"ט**).

כאבן השואבת היו דברי רבנו לשומעיהם. זכיתי אני הכותב בילדותי לבקר אצלו שלש פעמים בבואו לתונס בשנת התשי"ג לדרוש ברופאים: פעם ראשונה דיבר אלי מוסר נחמד ויקר על כתיבת חידושי תורה, ובין הדברים הזכיר רמז על פסוק (משלי כ"ב י"ח) "כי נעים כי תשמרם בבטנך" ר"ת **כתב**. ודבריו היקרים ירדו חדרי בטן (אני הייתי בן שמונה שנים ואוהב רמזים וגימטריאות. ואחר שנים מצאתי הרמז הנ"ל בהקדמת ספר לב שומע, בקונטרס דפיסה מחיים אות ד'). פעם שניה למדתי אצלו משנה וגמרא בב"מ (דף נ"ה ע"א), ונתן מוסר שוב על החידושים. ובלייל שבת שאחריו (כ"ד אייר התשי"ג) על משכבי בלילות לפנות בוקר, חידשתי תירוץ על קושיית הגאון ר' משה זקן זצ"ל בספר פני זקן (על ב"מ שם), וכתב לי אותו אבא בפנקס, והרצה אותו לרבנו ושיבחו מאד. ופעם שלישיית בעלות רבנו לא"י (מנחם-אב התשי"ד) באו אלפי אנשים לקבל ממנו ברכת פרידה, והלכתי עם אמה"ג זצ"ל ובירכני: ה' יפתח לבך בתורה, וכן היה מברך לכל תלמיד.

היה מתאמץ בכל כחו שיתמידו חניכיו בלמודם גם אחר הנשואין, והשתדל למצוא להם מלאכת הקדש, ולפחות שיקבעו עתים לתורה יומם ולילה, היות שאין נהוג אצלנו כלל שהנשים עובדות לפרנס בעליהן, והמנהג הנפוץ היום בא"י שהבעל לומד ב"כולל" ואשתו עובדת מורה או גננת וכו' לא היה בזמן התלמוד, רק אצל אשתו של ר"ע ובתו של ר"ע וכלתו של ר"ע (עיין כתובות דף ס"ג ע"א ובתוספתא שם פ"ד ה"ז). והרי בכתובה הבעל מתחייב ואנא אפלו ואזון ואפרנס ואכלכל וכו' ולא להיפך. רק זאת מצאנו להפך בהר"ן פ"ק דקידושין (דף י"ב סע"א מדפי הרי"ף) "ואחרים פירשו דבני בבל היו נשותיהם מתעסקות במלאכת הבית ובמשא ומתן, ואפשר לאנשים ללמוד וכו', אבל בני ארץ ישראל היו נשותיהם מעונגות ואוכלות ואינן עושות". והיום נתהפכו היוצרות, בחו"ל הגברים עובדים כל היום וקובעים עתים לתורה, ובא"י הנשים עובדות ובעליהן לומדים בכולל⁹.

עצותיו והדרכתיו של רבנו היו למשל. שמעתי שפעם נשאל מרופא אחד בא"י שביקרו בחליו: מה דעת כבוד הרב, האם מדינתנו הקטנה תתפתח ותהיה לאור עולם במובן המדעי והרוחני? השיבו: בודאי כן יהיה בעה"ו. אמר לו: למה? - ההסבר פשוט, כיון שעולים אליה מכנפי תבל, וכל יהודי מביא את טוב מדינתו בידו, ממילא כל החכמות והמדעים והשכלולים וכו' עתידים להיות בה - השיבו הרב. ודברי פי חכם חן. (וזו כוונת הכתוב בתהלים (קמ"ז ז' א'): "ברך בניך בקרבך", שלא יצטרכו ללמוד מקצועות רפואה ומדע בחו"ל, אלא בקרבך).

אמה"ג זצ"ל תיאר את רבו בזו הלשון: "אשכול הכופר, איש שהכל בו. מעיין עצום וחד מאד, פסקן מובהק, דרשן מצויין, בקי בקבלה, יודע בדקדוק, מכיר בעבור, רגיל בדברי ימי ישראל, משורר ופייטן בכתב ובקול. ידו בכל, אין ספר שלא פתח, אין דבר שלא התעניין בו" (ספר אשכנתי דרבי, דרוש א' עמוד י). [וע"ע בשו"ת איש מצליח כרך ג', חאו"ח סימן ז', דף כ"ח סע"א. וראה עוד בספר "אב הרחמים" לידיו"ן נין רבנו הרה"ג ר' אדיר הכהן נר"ו, תולדות רבנו באורך וברוחב].

או פעמיים בבית ר' רפאל גאמי ורשם מפיו כמה ביאורים בקבלה, ופורסמו בירחון "אור תורה" טבת התשמ"ג ס"ל ל"ג].

9. וע' בס' מקור נאמן חלק ב' (סימן תרלז). הראל.

בשורה טובה תדעו עכש!

מכון "אורח צדיקים" שמח לבשר לציבור הקדוש
כי ברוך ה' יצא לאור עולם
הספר

עטרת ישועה

הפורש לראשונה ביד אמן את כל תולדותיו ורובי נפלאותיו
של גאון עוזנו ותפארתנו המאור הגדול

רבי ישועה בסיס זיע"א
גדול חכמי תוניסיה

בעריכה מהודרת בניקוד מלא
ובעיצוב צבעוני מרהיב עין

השקת הספר ומכירתו
תתקיים במעמד ההילולה הגדולה
של מורנו

רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל

ומגדל חננאל עד

"יקבי המלך"

מעלת מצות תפלין

(מתוך הספר "שמחת התורה")

וְהָיָה לְאוֹת עַל יְדְכָה וּלְטוֹטָפֶת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בַחֶזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם (שמות י"ג, ט"ז).

תפלין מכריעים את עשו

הגאון הקדוש רבי **משה טיטלבוים** זצ"ל מחבר ספר "ישמח משה", הסביר מדוע מקדימים להניח תפלין של יד לפני תפלין של ראש, על פי גלוי שהיה לו בחלום הלילה. ידוע שכח הטוב וכח הרע נחלקו בין יעקב ועשו, יעקב לקח את כח הטוב ועשו את כח הרע. כאשר יעקב אחז בעקבו של עשו, עשו קבל קצת טוב מיעקב ויעקב קבל קצת רע מעשו, ומטעם זה השתחוה יעקב לשכינה שבע פעמים כשבא לקראת עשו, כדי לבטל את הטמאה שקבל מאותה אחיזה בעקבו של עשו. לכן מלכות רומי שיצאה מעשו נמשלה לחזיר (בראשית רבה פרשה ס"ה אות א'). החזיר מראה את הטלפים שלו שנראים עם סמני טהרה, ועל ידי כך גורם לתעתועו. זהו העקב שתפס בו יעקב, נתן בו מעט קדשה וטהרה, ולכן יש באותה רגל סמן של טהרה, אבל באמת החזיר טמא לחלוטין.

בהנחת התפליין כורכים שבע כריכות על היד, מדוע? כדי שגם אֲנֵחוּ נִבְטֵל אֶת אֲחִיצִית יַעֲקֹב אֲבִינוּ עֲשֶׂה, נִבְטֵל אֶת כּוּחַת הָרַע עַל יַד הַכְרִיכוֹת, שֶׁהֵם כֹּגֶד שֶׁבַע הַשְׁתַּחֲוִיּוֹת הַשְׁתַּחֲוִיָּה יַעֲקֹב לִשְׂכִינָהּ. לְכֹן מִנְיָחִים קֹדֶם תַּפְלִין שֶׁל יָד, לְנִקּוּת אֶת עֲצָמָיו מִטְּמֵאֹת הַיָּדִים יֵד עֲשׂוֹ" (בראשית כ"ז, כ"ב). וְרַק אַחֲרָיו מִן מִנְיָחִים תַּפְלִין שֶׁ רֹאשֵׁה הַיָּד שֶׁנִּבְנָא (הַשֵּׁל קוֹל עֲשֶׂה) (שם).

שמחה של ילד

היה מעשה ביהודי שהתחזק בעבודת ה', וחשק מאד להניח תפלין של רבנו תם. זה הדור מצוה גדול. הלך לידיד שלו, ובקש שיעביא לו תפלין של רבנו תם המהדרות ביותר שיש. הרגיש שהתפלין הו' כמין קשר וחבור עם בורא עולם וכדאי להדר בהן. לאחר שהשיג תפלין והתחיל להניח אותם, אמר לסוכבים

**בע"ה מידי יום עורכים פדיון נפש המסוגל לישועות
על פי הסדר שתיקן מרן החיד"א ע"י רבני הישיבה שליט"א**

פדיון נפש פרטי

פדיון נפש כללי

160 ש"ח לשם

52 ש"ח לשם

נדירים פלוס
או בעמדות

08-6727523

אפשר לשלוח בדואר, ר"ק קוד, מענה 24 שעות)

למסירת
שמות
התקשרו:

אותו שהרגיש שמחה להבדיל כמו ילד קטן שמתרגש כשקונים לו אפונים...
מאז הקפיד להניח את התפלין מדי יום.

“שילחצו אותו!”

לאותו יְהוּדִי יש מַפְעַל של חֲלִיף לַמְּכֹנִיּוֹת, אֶחָד מִמְּגֹדִלִים בָּרָץ. בְּדָרָךְ
כָּלֵל הוּא מִתְפַּלֵּל בְּהִנָּךְ הַחֲמָה בְּבֵית כְּנֶסֶת קְרוֹב לַמַּפְעַל, וּמִיד לֵאחֹר מִכּוּן מִגִּיעַ
לַמִּשְׁדָּר שֶׁלוֹ. לִפְנֵי שֶׁהוּא עוֹלֶה לַמִּשְׁדָּר, הוּא לּוֹקֵחַ אֹתוֹ אֶת הַתְּפִלִּין כְּדִי שֶׁלֹּא
יִהְיֶה אוֹיֵס אוֹ יִפְסֹל חֲלִילָה מֵהַחֵם שֶׁבְּרַכּוֹ. יוֹם אֶחָד בְּסוֹף הָעֲבֹדָה, פְּנֵה לַקַּחַת אֶת
תִּיקֵי הַתְּפִלִּין לְבִיתוֹ, אֲבָל הַפְּתַע לְרֹאוֹת שֶׁהֵתִיק נִעְלָם. יָרַד מֵהָר לְרַכְבּ, אֲבָל גַּם
שֵׁם הַתִּיק לֹא הָיָה.

הוא חפץ פה ושם, והלחץ שלו עליה ועלה, הרי הוא מחבר לתפלין! מה יעשה למחרת? ולמי יש ענין בכלל להעלים תפלין?

מהלחץ שלו הוא כעס ואמר: "מי שלקח את התפילין, שרש"ו ורבונו תם ילחצו אותו שיקביא את התפילין מהר!". לאחר שחזר בכינתו, נרגע קצת ואמר בלבו: ה'לואי שלקח את זה יהודי שישמר על קדושתם ולא גוי, ואולי אפילו יזכה היהודי להניח אותם עד שיחזיר. עברו כמה ימים, והוא המתיין, ולביתנים שאל תפילין אחרות כדי להפסיד את המצוה.

בא על ענשו

לְאַחֵר כְּמָה יָמִים, הִלָּךְ הָאִישׁ אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה לְבִיתוֹ, וְהִנֵּה הוּא רוֹאֶה אָדָם לִמָּכָר
בְּפֶתַח הַבַּיִת. אָדָם מְכַבֵּד עִם מְרָאָה רֹסִי, בָּרָאָה כְּמוֹ פְּרוֹפֶסוֹר אוֹ דּוֹקטוֹר, וְהוּא
גַּם עֲשִׂיר לְפִי הָרֶכֶב שֶׁבְּחִנְיָה. שָׁאַל אוֹתוֹ בַּעַל הַתְּפִלָּה: "כּוֹ, בְּמָה אֲפָשִׁי לַעֲזֹר?".
אָמַר לוֹ הָאוֹרֵחַ: "שְׁלוֹם, אֲשֶׁר לְדַבֵּר בְּפָנִים?". וּכְנָסוּ פָנִימָה, הִתְיָשְׁבוּ וְשָׁאַל
הַמְּאֵרֵחַ: "בְּמָה מְדַבֵּר?".

עוד לפני שהתחיל האיש לדבר, פרץ בבכי. לאחר שנרגע מעט אמר: "תראה, אני 'אתאיסט', לא מאמין בכלום, לפני שלושים שנה עליתי מרוסיה וכך חננו אותי. לפני שבוע עברתי באזור התעשייה, נכנסתי לשתות משהו באחת החנויות, ואני רגיל שיש אתי תיק, לכן ראיתי תיק ולקחתי אותו. אחר כך כאשר הגעתי לבית, שמתי לב שזה לא התיק שלי ולא ידעתי מה לעשות. לביגתים התיק נשאר אצלי, לא חשבתי שכל כך חשוב למה להחזיר אותו, ואפילו שקלתי בדעתי לקחת אותו לעצמי.

”דע לך, כל השבוע מאותו לילה עד עכשיו, לא ישנתי יותר משעה ברצף! אני שלווים שנה גר בישראל ומעולם לא ידעתי מה זה רופא, לא הייתי צריך קפת חולים או בית חולים, בגיל חמשים הייתי בריא כמו שור! אבל מהיום שהתיק אצלי, הרגשתי כאלו מלחצים לוחצים ומועכים אותי! כאב גורא! הלכתי לבית החולים, אבל גם הם לא הבינו מה יש לי. אני רואה את התיק ולא נוגע בו, בורח ממנו כמו מפצצה, יש בו דבר קדוש! מאז שהוא כאן כואב לי! החלטתי שאני לא משאיר את זה אצלי אפלו עוד רגע אחד! חפשתי אותה והגעתי לכאן. סליחה שלא החזרתי את זה בזמן”. סים ולא הפסיק לבכות.

הספור עשה קדוש ה' גדול מאד. כל השומעים - אָפְלו חֶלֶק מֵהָעוֹבְדִים הָעָרִים - רָעֵדוּ כְּסוֹפֵר לָהֶם אֶת הַסְּפֹר. כִּמְהָ קִדְּשׁ ה' זֶה עָשָׂה, אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא הִנִּיחוּ תַּפְלִין מֵעוֹדָם, רָאוּ אֶת הַכֹּחַ שֶׁל הַתַּפְלִין וּבִקְשׁוּ לִהְיוֹת. אָדָם קָנָה תַּפְלִין קִדְּשׁוֹת לְשֵׁם שָׁמַיִם, וּבְהַשְׁמִים עֲזָרוּ לוֹ שֶׁהַתַּפְלִין יִחְזְרוּ בְּדֶרֶךְ מַפְלָאָה זוּ.

חמשת החושים

בַּתְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ יֵשׁ אֲרֻבָּה בָּתִּים, וּבְשֵׁל יֵשׁ בֵּית אֶחָד. אֶחָד הַמְּפָרְשִׁים הַסְּבִיר, שֶׁבָּאֵדָם יֵשׁ חֲמֵשֶׁה חוּשִׁים, חוּשׁ אֶחָד בִּידֵים - חוּשׁ הַמְּשׁוּשׁ, וְאֲרֻבָּה חוּשִׁים בְּרֹאשׁ - רָאִיָּה, שְׁמִיעָה, טַעַם וְרִיחַ. לָכֵן בַּתְּפִלִּין שֶׁל יֵשׁ בֵּית אֶחָד לְרֹמֵז עַל חוּשׁ הַמְּשׁוּשׁ, וְאֵלּוּ בְּשֵׁל רֹאשׁ יֵשׁ אֲרֻבָּה בָּתִּים לְרֹמֵז עַל שְׁאֵר הַחוּשִׁים. עַל יְדֵי הַנִּחַת הַתְּפִלִּין אֲנַחְנוּ מְצַהֲרִים, שֶׁאֵת כָּל חֲמֶשֶׁת הַחוּשִׁים אֲנוּ מְשַׁעֲבָדִים לְבוֹד אֱלֹהִים.

להחיש את הגאלה

לתפלו י'ש כח עצום, מביאים קדשה על האדם. כשהיו באים אל הרבי מליוביוטש
ע"ה אנשים עם בעיות שונות, היה אומר להם קדם כל לבדוק את התפלו, לבדוק
את המזוזות, ולשנן הרבה ספרים מדימיים שקרו לאנשים בעקבות כך. לגמא,
אדם שסבל ממאיר יאחז חזקים ודבר אל עזר לו, גדל את התפלו וגלה שבמהלך
ה"אש" יש בעיה. לאדם אחר אל היו ילדים, ובעת שבמהלך "כבור" יש בעיה.

עוד היה אומר הרבי מליובוויטש ע"ה, שבשביל להחיש את האלה, צריכים לגרס משפחה שיותר יהודים יתמידו בהנחת תפילין. לכן גם יסד את המזמין האדיר הנקרא "מבצע התפילין", שהיה אחד מעשרת המבצעים הגדולים ביישוב, כדי שאף יהודי מעם ישראל לא יקרא "פושע" ויפאל בגפו! (על פי ראש השנה דף י"ז ע"א), וכלם יזכו להניח תפילין לפחות פעם אחת.

יְהִי רָצוֹן שְׂנוּכָה לְקִיָּם אֶת מִצְוֹת הַנִּחַת הַתְּפִלּוֹת כְּתֻקָּנָה, בְּזָכוֹת זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁפִיעַ עַל עַם יִשְׂרָאֵל רַק טוֹב, יִגְאֲלֵנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

הלכה נאמנה

[בן איש חי שנה ראשונה פרשת תולדות הלכה י"ד]. **אסור להתפלל מול מראה אפלו עיניו סגורות, דמחוי [שנראה] כמשתחוה לבבואה שלו.** כשאדם רואה את התמונה שלו, זה כאלו הוא משתחוה לבבואה הזאת. הרי כאלה פעם שהיו כורעים על ברכיהם בזמן גזעון. אמר גזעון: כמה אני אקח אתי [למלחמה]? והיו אתו שלוששים ושנים אלה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: לא, **ר"ב העם אשר אתך**, אחר כך יגידו: **"ידי הושיעה לי"** (שופטים ז, ב). אז גזעון שלח אותם הביתה, אמר להם: כל מי שמפחד שלך. הלכו עשרים ושנים אלה, ונשארו עשרת אלפים. אמר לו הקדוש ברוך הוא: גם זה רב, עשרת אלפים גבורים זה כמו מאות אלפים. תביא אותם למים. כל אשר יכרע על ברכיו לשתות זה לא בסדר, שים אותו בצד. וימי שלקק - יקח מים וילקק - זה בסדר. נשארו שלוש מאות מלקקים, ותשעת אלפים ושבע מאות פלם כורעים! ואותם גזעון שלח. המפרשים כתבו (ע"מ מלבי"ם) למה הם פסילים? מה קרה? אלא הרי כאלה שהם רואים את התמונה שלהם בפנים, והם

כורעים לתמונה, התמונה הזאת "בצלמנו כדמונתנו" (בראשית א, כ"ו)... כורעים לעצמם. לכן אמר לו תפוך רק את המלקקים "בשלוש מאות האיש המלקקים אושיע אתכם" (שופטים שם פסוק ז), וכן היה. מי שיכרא את הספור של גזעון, זה משהו מפליא. אז המתפללים מול המראה, זה נראה שהוא משתחוה לתמונה שלו. יש את מהרש"ם - **רבי שלום מרדכי מבראון שהיה חכם גדול ונקי עצים, משהו מיוחד**, והוא כתב (דעת תורה י"ד סי' י"א) שאין בזה כלום. למה? כי מה יאמר. שאני משתחוה למראה? גם היא משתחוה אליו בפנים אתה לא רואה שהתמונה משתחוה אליך בחזרה, אבל כשאתה מסתכל על המראה ואתה משתחוה, אין חשש, מה שהוא משתחוה לתמונה גם התמונה משתחוה אליו בחזרה. זו חריפות, אבל מן הדין כמו שאמרנו. ויש הוכחה מהגמרא בעבודה זרה (דף מ"ז ע"א) לא כמו דעת מהרש"ם (ע"מ בספר יבאר: ישראל בע"ז שם). **לכן אסור להתפלל מול המראה.** (וגם אם יש זכויות ויש שם השתקפות קטנה, שיתרחק).

למען הספר

רבנו מרן הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל

[לקט מדברי מרן רבנו על מרן רבי חויתה ועל ההלוא]. בשבוע הפא יום פטירת מורנו **ורבנו הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל, שהיה הרב של אבא.** הוא העמיד הרבה תלמידים, והיה אוהב אותם מאד. העיין שלו היה מיוחד במינו, ואבא זצ"ל מספר עליו דברים נפלאים. היה צדיק יסוד עולם, בעל זכרון שאין כמוהו. כותב בעל פה: אני זוכר שפכה אמרו בספר פלוני וזכה אמרו בספר פלוני. ובערך אני זוכר בהלכות גטין שאמר פכה וככה, והפל בדיוק! יש לו זכרון מיוחד במינו. והוא היה מלמד תלמידים בחבה ובאהבה רבה. מרן הרב עובדיה זצ"ל היה אומר שאם לא שהרב היה חולה, **היו ממנים אותו לראשון לציון.** ככה היה אומר, זה גאון גדול שהעולם לא הפיר את הגאונות שלו. פעם הרב עובדיה זצ"ל אמר לי: תשמע, כל פעם שרבי חויתה חולק עם רבנים אחרים (בארץ ישראל או בכל מקום אחר), הדין עמו! הוא צודק תמיד. וכשראה [הרב עובדיה זצ"ל] את התמונה שלו [של רבי חויתה] במשך שלי אמר: **תביאו לי תמונה כזו, אני רוצה שהיה בחדר שלי תמונה של הרב הזה.**

הוא היה רב מושב ברכיה. ופעם באו לבחון אותו ממשרד הדתות, כי חשבו שאולי הוא לא יודע ללמד ואין יהיה רב מושב...? אבל הם שואלים אותו שאלה והוא עונה להם: ומה תגידו בדבר פלוני? הם לא יודעים את התשובה, והוא אומר להם שזה כתוב פאן ופאן. אמרו לו: מחילה, חשבנו לבחון ולא להבחין... החכם הזה היה מיוחד במינו. פעם בליל תשעה באב בשנים הראשונות שעלה לארץ (הוא עלה בתש"ד) הוא ראה יהודי אחד עם נעלים רגילות. אמר לו: אתה חושב שהמשנים הגיעו? אמר לו: למה? מי אמר לך? אמר לו: אתה לובש נעלים רגילות, ואסור ללבוש נעלים רגילות בתשעה באב, צריך ללבוש נעלים של בד. אמר לו: אני יודע שצריך ללבוש נעלים של בד, אבל אין לי כסף. הרב אמר לו: אין לך כסף? **ברך אותו שהיה לו הרבה כסף.** וכן היה. אחר כך הוא אמר: מברכה שנתן לי הרב בליל תשעה באב בפסח הדעת, תראה מה שעשית לי, הביאה לי הרבה מאד כסף. פעם אחת בא לרב משהו שהיה עובד בפסחנות (וכנראה הגיע מארץ ישראל לגירא), והוא לא היה כל כך שומר תורה ומצוות, אז הוא אמר לרב: «אני רוצה כוס מים», ובאה הבת של הרב והביאה לו כוס מים. אמר לה «תודה רבה» והתחיל לשתות, מיד שאל אותו הרב: «למה אמרת לה תודה רבה?» אמר לו: «היא טרחה והביאה לי מים», אז אמר לו הרב: **«אם למי שטרחה והביאה לך את המים אתה אומר לה תודה רבה, למי שבא לך את המים לא**

מגיע לו תודה רבה?!» אמר לו: «באמת סליחה לא ידעתי», וברך שהכל נהיה בדברו. ככה דבר אתו בנחת, ואם היה שואל אותו בתקופות «למה לא ברכת?», היה אומר לו: «אני לא מברך». לכן אמר לו בעדינות, הרי אתה אומר תודה לילדה שהביאה לך את הפוס, אז למי שהביא לך את המים להרוות צמאונך אתה לא יודע להודות?!

והחכם הזה עושים לו אזכרה במושב ברכיה [נהשנה קרוב למושב], פעם הייתי באלשם והייתי מלהיב את הקהל (פכה אומרים) ונאנשים קונים ברכה, הגיעו למליון ומאתים אלה (בניחוד). שנה שאחריה לא באתי, לא הרגשתי טוב, והגיעו רק לארבע מאות אלה. אמרו לי: אתה רואה, אתה יכול להביא כסף! אני לא יכול להביא כסף, מי שיודע את הערך של הרב - כמה שיתן זה מעט.

כל אחד שיכול ללכת לאזכרה שלו - שילך. באים לשם אלפים. ילד וינקנה משהו לעלוי נשמתו, ויברך מפי עליון, ולא רק זה, אלא גם כשהולכים לקבר שלו, ידליק נר לעלוי נשמתו, או שיתרם לכבוד הרב. מי שתורם וימי שמדליק נר: ברכו מן השמים. פעם ראיתי כתוב שאם אדם נותן תרומה לעלוי נשמת רב פלוני, אותו רב יבוא מן השמים לברך אותו. הוא מחכה לברכה, שאנשים תורמים לזכרו. **היום הזה מברך,** כי זה גם יום ההלוא של הרש"י רבי שלום שרעבי, וגם של האדמו"ר רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש. ואלה שילכו לקברו של הרב, הקדוש ברוך הוא יתן להם כל טוב שבעולם. **ומספרים נפלאות על כל מי שתורם לישיבה על שמו «חכמת רחמים», ביום ההלוא.** זכות גדולה לבוא לשם ולתת - לתרומה, וכמה שאדם תורם לישיבת «חכמת רחמים» שהיא על שמו של מורנו ורבנו **הגאון הצדיק רבי רחמים חי חויתה הכהן בן גזאלה, הקדוש ברוך הוא יתן לו כסף כעפר הארץ, ויתן לו בריאות ורפואה שלמה וחיים טובים.** וכל התלמידים שלומדים שם, **יזכו להיות גדולים בתורה.** לרב זצ"ל לא היו בנים כי אם בנות, אבל בני הבנות שלו תלמידי חכמים גדולים, ויסודי ישיבה על שמו במושב ברכיה וקראו לה: «חכמת רחמים», «חכמת» על שם חכם ששמו רבי כמייס חכמו, ו«רחמים» על שם הרב. יש לו כמה ספרים. ויש ספר חדש שהופיע מקרוב «אשכול הכופר» בסגנון מיוחד במינו (אני יודע מן המחקר). וזה חצי ממה שרבי חננאל הכהן - הנכד של הרב - כותב כל שבוע משהו על פרשת שבוע, ועושה גם ספר על התורה «שמחת התורה», כשמו כן הוא «משמח אלוקים ונאנשים» (שופטים ט, י"א). תקראו בספרים האלה ותהנו מהם. (בית נאמן גליונות: 446 אותיות י"ד - ט"ז, 16 אותיות כ"ט - ל"ג והערה 33) (ספר «השיעור» ח"א עמוד רצ"ו), 49 אות א, 145 אותיות א - ד, 196 אותיות י וי"א, 246 אותיות י"ז - כ"ד, 292 אות י"א, 292 אות ל"א).

הילולת הסבא קדישא

שותפים בזכויות ובזכויות אין סוף

הגרלות הבונוס למקדימים ממשיכות!
חבילות של או(ש)ר לבית ולמשפחה

ככל
שמקדימים

יותר
סיכויים

יותר
זכויות

יותר
זכויות

מוצ"ש
בא
ו' שבט

הגרלת
בונוס
ענקית

14,000 ₪

2 זוכים ע"ס 7,000 ₪

הזוכים בפרס זה מפרישים מעטרות למוסדות

שנישי
ט' שבט

שני
ח' שבט

ראשון
ז' שבט

סה"כ
זכית

אור ושפע

סה"כ
זכית

אור לאשה

יום
ההילולא

150,000 ₪

1,500 ₪

רב קווי 24
שעות ביממה

*9105 חייגו:

לרכישת כרטיסים:

לפרטים נוספים: 03-5090500

בהודעה: 08-6727523 / באתר: hilula2026.com/1